

Sticluța de rachiu a marinarului

Era în 9 aprilie a anului 1888. Pe debarcaderul din Glasgow se îngrămădise o mulțime de oameni din multe pături sociale, adunată la nimereală, și aștepta semnalul care îi chema pe pasageri la bordul lui „Sibirier”, un mare vapor de emigranți, care trebuia să-și înceapă în ziua aceasta călătoria spre Vestul îndepărtat.

Printre cei care așteptau, care stăteau în grupuri mai mari și mai mici ca să schimbe între ei ultimele cuvinte de rămas-bun, se aflau doi bărbați ale căror staturi înalte și culoarea sănătoasă și bronzată a feței lăsausă se presupună că proveneau din munții Scoției. Cel mai în vârstă dintre ei, un țăran viguros, părea că trecuse de cincizeci de ani. Ochii săi deschiși, ageri, se umpleau mereu cu lacrimi când privea la bărbatul tânăr, puternic, de lângă el, fiul său mai mare, de aproape douăzeci și șase de ani, care era pe punctul să-și părăsească părinții și patria, poate pentru totdeauna.

„Tom”, a spus el, „Tom.”

El voia să-i mai dea fiului tot felul de vorbe bune la drum, dar vocea i s-a oprit în gât. În loc de aceasta, inima i s-a înălțat într-o rugăciune fierbinte către Dumnezeu. El l-a încredințat pe cel care pleca în mâinile Celui pe care el însuși îl cunoștea de mulți ani ca Tată în Hristos Isus, și l-a rugat să-l conducă pe calea Sa pe fiul său, care încă nu era mântuit, să se îndure de el și să-l atragă la Sine.

Când acostarea vaporului s-a terminat și semnalul așteptat fusese dat, călătorii s-au dus la bord. Tom i-a mai scuturat tatălui o dată mâna, și-a acceptat cu glas tremurat binecuvântarea rostită și s-a grăbit repede spre treptele vaporului, ca să ascundă lacrimile care s-au ivit pe neașteptate. Încă puține minute și marele vapor s-a pus în mișcare și a ieșit încet din port, însoțit de semnele făcute cu pălăriile, cu șepcile și batistele.

Tom stătea pe punte și privea melancolic munții patriei sale, care se retrăgeau tot mai mult. Nu era prima dată că spunea rămas-bun țărmului prăpăstios al frumoasei sale patrii scoțiene. El călătorise deja odată spre Vestul îndepărtat - sunt cinci ani de atunci -, mânat de spirit aventurier tineresc. El avusese în America un post bun. Dar amintirea părinților nu-l părăsise în tot acel timp. Ca să-și potolească dorul inimii, mai traversase încă o dată Oceanul Atlantic și și-a surprins părinții prin vizita sa. Bucuria revederii fusese mare, dar frumoasa perioadă trecuse mult prea repede. Tom n-ar fi crezut niciodată că despărțirea de casă îi va fi vreodată așa de grea, cum era cazul de data aceasta. Dar nu era numai durerea despărțirii, cea care îl mânghea așa.

De pe buzele sale a ieșit încet cu un suspin: „Am sperat că acasă voi găsi pace pentru sufletul meu”.

Cu toate că era copilul multor rugăciuni, Tom manifestase în anii adolescenței o aversiune deschisă față de Evanghelie. Firește că acesta nu mai era cazul de mult timp. Spre bucuria nu tocmai neînsemnată a părinților săi, el scrisese din America cu câteva luni înainte de începutul povestirii noastre: „În aceste zile a fost aici domnul Moody. Mii de oameni au vizitat adunările sale și mulți au fost convertiți. Dar - nu știu care este cauza - eu însumi nu pot să înțeleg problema.” În orice caz, aceasta n-a fost o mărturisire fericită, dar conștiința celui care scria se trezise, după toate aparențele, și el înțelesese necesitatea de a avea un Mântuitor. În scrisoarea lor de răspuns, părinții au căutat să-i arate fiului lor mai mare, prin citarea a numeroase pasaje din Scriptură, că marea problemă a păcatului a fost reglementată pentru totdeauna pe baza jertfei de ispășire a lui Hristos și că el însuși, ca să primească pace pentru sufletul său, nu avea nimic altceva de făcut, decât să meargă la Dumnezeu, conștient de starea sa pierdută, cu toate păcatele sale, pentru ca El să le șteargă pentru totdeauna pe baza sângelui vărsat al sigurului Său Fiu preaiubit. Și ei legaseră de

vizita acasă a lui Tom așteptarea sigură, că în această perioadă el va răzbate complet din întuneric la lumină, dar speranțele lor, din nefericire, nu se împliniseră. Ce-i drept, Tom vorbise mult despre convertire și exprimase dorința să aibă parte de harul vieții eterne, dar nu obținuse siguranța mântuirii. Încă nu intrase în inima sa pacea care ar fi adus la odihnă această inimă nespuns de înșelătoare și fără nicio speranță de vindecare. Iar acum, ghimpele cel mai amar din durerea despărțirii sale era că trebuia să se întoarcă în agitația vieții americane - *nemântuit, fără liniște interioară, fără pacea dorită* atât de fierbinte.

Spre seară, „Sibirier” deja brăzda apele furtunoase ale Canalului de Nord, acea strâmtoare dintre Scoția și Irlanda, care leagă Marea Irlandei cu Oceanul Atlantic. Contururile patriei se înveleau mai mult și mai mult în întuneric și Tom s-a dus în cabina sa. Un bărbat tânăr ședea înăuntru, cu o Biblie deschisă în mână.

„Mă gândesc că am văzut - probabil pentru mult timp - ultima parte din vechea noastră patrie”, a remarcat Tom, afișând un ton indiferent.

„Este posibil”, a răspuns celălalt, fără să se lase deranjat din citit.

S-a iscat o pauză. Tom s-a așezat și privea gânditor înaintea sa. Apoi a scos și el Biblia din buzunar și a început să răsfoiască în ea. Imediat, comportarea celui alt s-a schimbat.

„Pot să presupun, desigur, că văd în dumneavoastră un tovarăș de credință?”, a întrebat el bucurat.

„Mă tem că vă înșelați”, a răspuns Tom, „dar o asemenea despărțire poate să-i sfâșie unuia inima și atunci, lucrul cel mai normal mi se pare să pun mâna pe această Carte, ca să găsesc mângâiere în ea.”

„Mă bucur că dumneavoastră căutați *mângâiere* în Cuvântul lui Dumnezeu”, a răspuns prietenos străinul, care putea să fie aproximativ de aceeași vârstă cu Tom. „Dar m-aș bucura și mai mult dacă ați putea să spuneți că ați găsit *salvare* în ea, adică minunata mântuire a lui Dumnezeu, pe care El i-o oferă păcătosului din har fără plată.”

„Nimeni n-o dorește mai mult decât mine”, a răspuns Tom abătut. „Am citit Scriptura mereu și mereu, m-am rugat și am făcut tot ce am putut, dar nu pot să obțin pacea care-l face pe cineva așa de fericit.”

„Și totuși, de ea are parte fără osteneală credinciosul simplu”, l-a asigurat celălalt. „Nu prin rugăciune sau prin efortul nostru o obținem. Domnul Isus a săvârșit lucrarea pe care Tatăl I-o dăduse s-o facă, lucrarea «desființării păcatului prin jertfa Sa» [Evrei 9.26]. Toate eforturile noastre nu pot să adauge nimic acelei lucrări demne de admirație. Jertfirea trupului lui Isus Hristos, odată pentru totdeauna, îl face desăvârșit pentru totdeauna pe oricine o acceptă prin credință. «Prin Numele Său, oricine crede în El primește iertarea păcatelor»” (Faptele apostolilor 10.43).

Pentru tânărul credincios era vizibil o mare bucurie că a găsit un suflet căruia putea să-i vorbească despre Hristos și dragostea Sa și el n-a obosit s-o facă. Tom era recunoscător pentru întâlnire, dar n-a devenit fericit în ciuda tuturor discuțiilor. Părea incapabil să accepte pur și simplu cuvântul crucii și din nebagare de seamă a alunecat tot mai mult și mai mult într-o stare de incertitudine, care, cu cât dura mai mult, cu atât era mai primejdioasă.

Între timp, vaporul putea să fi parcurs cam jumătate din drum. Atunci, într-o zi s-a iscat o furtună puternică. Din fericire, vaporul era în stare să plutească pe mare, avea un căpitan capabil și un echipaj curajos. Astfel, el a rezistat cu succes furtunii. Nu la fel de norocoasă fusese o altă corabie, pe care „Sibirier” a observat-o în zorii zilei următoare. Căpitanul a schimbat cursul la semnalele ei de alarmă și a găsit o barcă rusească, ce era gata să se scufunde.

O duzină de marinari au sărit fără întârziere în barcă și în ciuda furtunii au apropiat-o de corabia care se scufunda. Ei au găsit echipajul străin ocupat deja cu coborârea bărcilor, i-au dat sprijin energetic și au vâslit cu rușii înapoi la „Sibirier”. La întrebarea: care dintre cei salvați era căpitanul, timonierul-șef al naufragaților a relatat că proprietarul navei era beat într-un asemenea hal, încât în iluzia că totul era în ordine, a refuzat să părăsească vasul. Căpitanul a poruncit imediat oamenilor săi să vâslească încă o dată până la epavă și să-l salveze cu forța pe bărbat. Marinarii curajoși au ascultat fără ezitare și ordinul a fost executat cu dificultăți nu tocmai neînsemnate. Când sârmanul marinar, care nu mai era stăpân pe simțurile sale, a fost tras la bordul lui „Sibirier”, s-a văzut o sticluță de țuică în brațele sale, pe care o ținea strâns. Indignat, căpitanul a porunci să-i fie luată bărbatului și aruncată peste bord.

Pasagerii de pe punte observaseră atenți acțiunea de salvare. Tom și prietenul său stăteau unul lângă altul. Pe când sticluța predată mării dispărea în valuri, Georg a spus tare, ca pentru sine:

«Tu ai aruncat toate păcatele mele în adâncurile mării» (compară cu Mica 7.19).

„Și pe ale mele de asemenea!”, a strigat Tom. Era ca și când cuvintele auzite ar fi luat dintr-odată vâlul de pe ochii săi. El a crezut și a fost fericit. Acolo, pe puntea plină de oameni a vaporului, în mijlocul oceanului, el „a fost născut din nou”. Profund mișcați, cei doi tineri și-au strâns mâinile și l-au mulțumit lui Dumnezeu. Tom nu-și putea reține lacrimile.

„Cât de bucuroși vor fi părinții mei”, a exclamat el, „când vor primi vestea că bunul Păstor m-a găsit, în sfârșit, și m-a adus în turma Sa!”

Cu aceasta, povestirea mea, propriu-zis, ajunge la sfârșit. Dar în încheiere vreau să mai relatez un eveniment care este în legătură cu ea, deoarece arată în ce mod prietenos îi încurajează uneori Stăpânul viei pe lucrătorii Săi.

Georg, la scurt timp după sosirea sa în America, a împărtășit unui prieten credincios, care călătorea prin Scoția ca propovăduitor al veștii bune, întâmplarea povestită mai sus. Curând după primirea scrisorii, acest prieten a fost rugat de câțiva tineri, care fuseseră conduși la Mântuitorul prin slujba sa, să propovăduiască odată Evanghelia în localitatea lor de naștere. Domnul R. a urmat chemarea și a călătorit în satul de munte, situat aproximativ la cincizeci de kilometri depărtare. El a fost primit ospitalier în casa unei familii credincioase. În decursul discuției de la masă, în care de multe ori era vorba despre minunatele căi ale harului mântuitor, stăpâna casei a scos o scrisoare pe care o primise de curând de la fiul ei din America și în care tânărul le împărtășea părinților convertirea sa. La cititul cu voce tare, atenția domnului R. a fost tot mai captivată. Scrisoarea relata despre o furtună pe mare și despre o inimă omenească zbuciumată furtunos, zdrobită de păcate, despre salvarea energetică de la moartea sigură a unui echipaj naufragiat și despre mântuirea unui suflet de la eterna pierzare. Fără îndoială că era aceeași relatare pe care o primise de la prietenul său, Georg. În seara aceasta o auzea într-un sătuc izolat de munte, de pe buzele mamei bărbatului în cauză. Această coincidență ciudată l-a însuflețit extraordinar pe tânărul predicator și i-a trezit în mod deosebit interesul pentru localitatea în care locuiau părinții lui Tom. Cu toate că prima adunare de evanghelizare nu fusese deosebit de încurajatoare, el a rămas mai mul timp. A fost ridicat un cort pe pajiștea satului și locuitorii au ascultat consecutiv multe seri Evanghelia dătătoare de viață. Efectul ei asupra ascultătorilor a fost același ca în zilele din vechime. Unii «nu credeau», dar «unii erau convinși de cele spuse» [Faptele apostolilor 28.24]. Între ei se afla una dintre surorile lui Tom.